

Cəlaləddin Rumi

İbrət və müqabilə,
yaxud
ümmlətlər ixtilafı

84(3/14)

R 87

Azərbaycan Respublikası
Mədəniyyət və Turizm Nazirliyi

Abdulla Şaiqin Mənzil Muzeyi

**İbrət və müqabilə, yaxud
ümmətlər ixtilafı**

“Məsnəvi”-dən tərcümə edən:

Şərq dilləri və şəriət müəllimi

Mirzə Abdulla Talıbzadə

Hicri tarixi: 1324 (1906)

fond 2016

MÜCBURİ NÜSXƏ
№ _____

F. Köçərli adına
Respublika Uşaq
KİTABXANASI
INV. № 86690

2008

**Mövlana Cəlaləddin Ruminin 800 illik
yubileyi münasibətilə nəşr edilir.**

Redaktor:

Teymur Kərimli

Azərbaycan Milli Elmlər Akademiyasının müxbir üzvü, professor

Ərəb əlifbasından çevirəni:

Arif Ramazanov

Azərbaycan Milli Elmlər Akademiyasının Əlyazmalar
İnstitutunun böyük elmi işçisi

Rəssam:

Vüsal Bağirov

Sənəşünaslıq namizədi, dosent

Bu kitabda Abdulla Şaiqin Mövlana Cəlaləddin Ruminin "Məsnəvi"sindən tərcümə etdiyi və 1906-cı ildə nəşr etdirdiyi "İbrət və müqabilə, yaxud ümmətlər ixtilafı" oxuculara təqdim edilmişdir.

ISBN 978-9952-444-01-8

**AKTUALLIĞINI İTİRMƏMİŞ
İQTİBAS**

Abdulla Şaiq Azərbaycan ədəbiyyatı tarixində özünəməxsus iz qoymuş görkəmli sənətkar, istedadlı pedaqoq kimi tanınır. Onun ədəbi irsi indi də xalqımız, xüsusən məktəb uşaqları tərəfindən sevilə-sevilə oxunur və əzbərlənir. Təzəcə dil açan körpəyə valideynləri ilk dəfə Şaiq qələminin məhsulu olan "Ala-bula boz keçi" şeirini əzbərlədirlər. Abdulla Şaiqin dərin məzmunlu poemaları, vətənpərvərlik ruhuna köklənmiş şeirləri bu gün də müstəqil respublikamızın azad vətəndaşlarına patriotizm duyğuları yaratmağa xidmət göstərməkdədir.

Keçən yüzilliyin əvvəllərində yaşayıb yaratmış ziyalı nəslinin başqa nümayəndələri kimi, Abdulla Şaiq də qələmini ən müxtəlif janrlarda sınaqdan keçirmiş və həmişə də uğur qazanmışdır. Orijinal əsərlərlə yanaşı Abdulla Şaiqin bir sıra tərcümə və iqtibasları da vardır ki, onlardan biri də anadan olmasının 800 illiyi bütün dünya miqyasında bayram edilmiş böyük türk şairi və mütəfəkkiri Mövlana Cəlaləddin Ruminin "Məsnəvi"sindən edilmiş "İbrət və müqabilə, yaxud ümmətlər ixtilafı" adlı iqtibasdır.

1906-cı ildə tərcümə edilmiş bu əsərin nəşrindən vətənpərvər şairin əsas məqsədi – ibrət yolu ilə milləti birliyə və əmin-amanlığa, fitnəkarlara uymamağa, dinin və əqidənin saflığını, ilkin gözəlliyini qorumağa səsləmək olmuşdur.

Əsərin böyük bir hissəsi – yəhudi padşahının hiylə

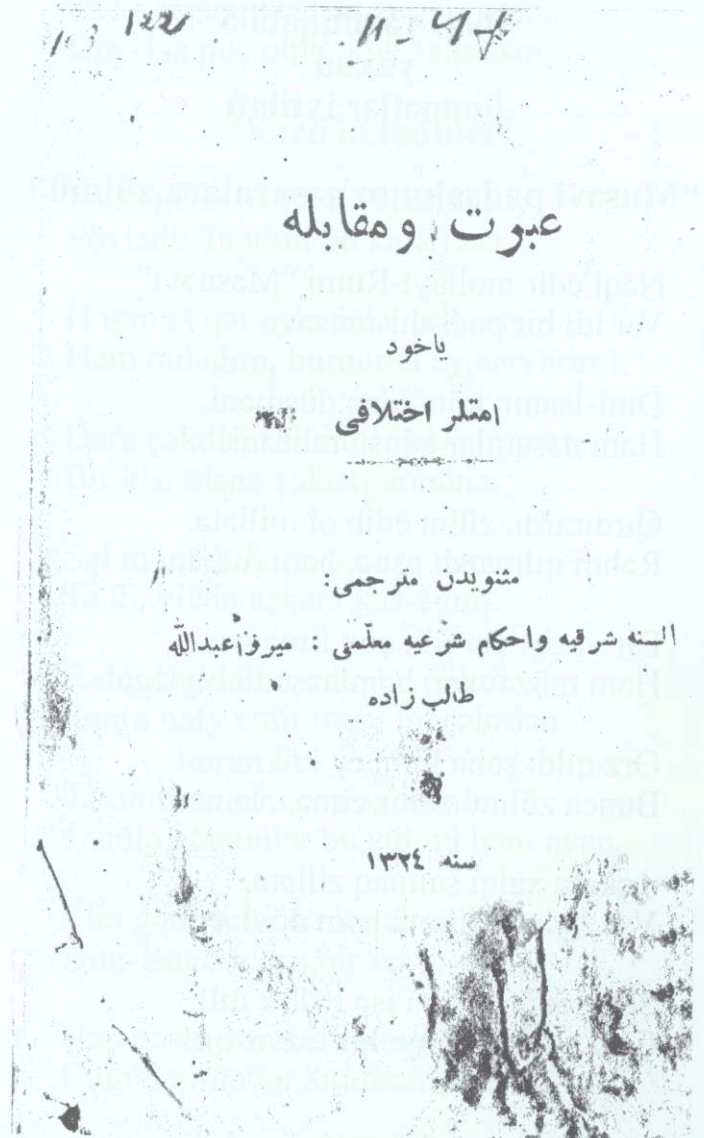
yolu ilə xristianlar arasına nifaq salaraq onları bir-birinə qırdırmaq əhvalatının təsviri Mövlanadan götürülmüş, daha sonra isə Abdulla Şaiq analogiya yolu ilə həmin hadisəni islam aləminə keçirərək bu barədə narahatlığını gözəl poetik dillə izhar etmişdir. Şair göstərir ki, əgər vaxtilə yəhudilər xristianların arasına nifaq sala bilmişdilər, indi eyni zülmü xristianlar müsəlmanların başına gətirməkdədir. Bütün bunları nəzərdə tutan şair ürək ağrısı ilə yazır:

Oldu islam əhli pəmali-nifaq,
Xaricilər əmri görcək bu sayaq,
Sandılar cümlə qənimət fürsəti...
...İngilis Rumıyyədə İranda
Açdı məzhəb məktəbi ol anda.
Həm firəng açdı məkatib bişümar
Dövləti-Osmani də həddən kənar.

Abdulla Şaiq bu cür məktəblərdən çıxan satqın din xadimlərinin adlarını müsəlman qoyaraq, əslində Ruminin hekayəsində təsvir edilmiş xain vəzir kimi islam dinini parçalayıb dağıtmaq məqsədi güddüyünü söyləyir, milləti onlara uymamağa, Qurana və peyğəmbərin şəriətinə qail olmağa çağırır.

Bu gün də islam xalqlarını müxtəlif məzhəblərə salıb bir-birindən ayırmaq və asanlıqla istismar etmək istəyən məkrli qüvvələr az deyil. Ona görə də Abdulla Şaiqın bu iqtibası öz aktuallığını və cəmiyyətin birliyi üçün böyük əhəmiyyətini saxlamaqdadır.

Teymur Kərimli, AMEA-nın müxbir üzvü

**İbrət və müqabilə
yaxud
ümmətlər ixtilafı**

“Musəvi padşahının nəsaralara zülmü”

Nəql edir mollayi-Rumi “Məsnəvi”
Var idi bir padşahi-musəvi.

Dini-İsanın könüldən düşməni,
Həm nəsaralar ədusu rəhzəni.

Qırdırardı, zülm edib ol millətə,
Rəhm qılmazdı uşaq, həm övrətə.

Bir vəziri var idi, çox fitnəgər,
Həm müzəvvər, həm həsudü hiyləgər.

Ərz qıldı şaha kim, ey hökmran!
Bunca zülmü zahir etmə, ələman!

Aşkara xalqı salmaq zillətə,
Var ziyanı millətü həm dövlətə.

Şah dedi: Bəs bu işə tədbir qıl!
Çarə yoxdur, qeyr bir təzvir qıl!

Ta ki, nəsrani cahanda qalmasın,
Dini-İsa puç olub, kök salmasın.

“Vəzirin tədbiri”

Fikrə getdi ol vəziri-bədnəhad,
Söylədi: Tapdım bu kara fəsad.

Hökm et qət eyləsinlər əllərim,
Həm qulağım, burnumu ey sərvərim!

Dara çəkdir, zülm qıl yeksər mənə,
Bir kişi olsun şəfaətgərmənə.

Sal münadi küçə-bazara tamam,
Ta ki, bilsin aşkara xas-amm.

Xalq düşsün heyrətə bu qəhrdən,
Sonra nəfy etdir məni bu şəhrdən.

Ta olum şəhri-nəsaraya rəvan,
Cümlə görsünlər bu zülmü həm əyan.

Çün gətirdim cümlə tərsanı ələ,
Dini-İsayə salım bir vəlvələ

Həp nəsara milləti nabud ola,
Cümlə millətlər ara mərdud ola.

ترسالك وزيرك حيله سنه

فریفته اولماسی

ساده دللر سانسیدیلر آنی امین

جمله سی تاپشردی آنه جان ، دین

امر ، نهیندن آننگ چخمازیدیلر

هر نه امر ایته آنی آتماز دیلر

اول وزیر ، شه نهان هر بر زمان

بربرینه قاصد ایلردی روان

شاعک آرامی کسیددی چون تمام

اول وزیره گوندروب آخر پیام:

«ای عزیزیم ! آه که هو انتظار

آلدی مندن جمله صبر و اختیار

بوخ قراریم ویر گلن امره رواج

ایتگن تیزدر دیمه سن بر علاج

شاهه بیغام ایتمدی اول فتنه وزیر

« وقتدر ایمدی تلمسه ای امیر !

عیسایه سالتیم من بر شرر

Sandılar çünki məni cümlə əmin,
Söylərəm, yad eylərəm min-min yəmin.

Mən nəsara oğluyam, dinim mənim,
Dini-İsadır, həm ayinim mənim.

Şah vaqif oldu çün imanıma,
Cuşa gəldi, qəsd etdi canıma.

İsayi-Məryəm yetişdi dadıma,
Yetdi ol pakgövhər fəryadıma.

Canım olsun canına qurban onun,
Ağlım olmuş dininə heyran onun,

Heyf ki, böylə gözəl bir dini-pak
Dəsti-cahillərdə olmuşdur həlak

Şükr, bizlər tutmuşuq rahi-hüda,
Olmuşuq bu dini-həqqə rəhnüma

Eylərəm çün cümlə tərsanı mürid,
Əsli-məqsuda budur babi-ümid.

Sonra qurram fitnə ilə damlar,
Hasil olsun damdan min kamlar.

Bir-birini özləri etsin həlak,
Cümlə zillətdə ola yeksan xak.

“Padşahın vəzirin hiyləsinə əməli”

Sözlərini çün vəzir etdi tamam,
Rəqsə gəldi şövqdən şahı-zülam.

Ol vəzirin sözlərin şahı-dəğəl,
Çox pəsəndidə görüb etdi əməl.

Qət etdi ol vəzirin əllərin,
Həm qulaqlarını, həm burnun anın.

Eylədi hədsiz cəfalar biəman,
Şəhri-tərsayə onu etdi rəvan.

Çünki onu gördü tərsa bu qərar,
Yandılar əhvalına biixtiyar.

“Vəzirin tərsaları dəvət etməsi”

Cəm oldu dövrünə çox isxəvi,
Oldular onun sözünə peyxəvi.

Başlayıb, dəvət edib tərsaları
Dini-İsayə çağırırdı onları.

عبوت و مقابله

ياخود

امتلر اختلافی

مشویدن مترجمی:

السنة شرقیه واحکام شرعیه معلمی: میرزا عبدالله

طالب زاده

سنة ۱۳۲۴

Söyləyirdi, nəql edirdi çox fəsih,
Daima əfal, əqvali –Məsih.

Gərçi zahir vaizi-əhkam idi,
Batinində intizari-dam idi.

Nəsihi-din idi zahir ol vəzir,
Batinində var idi min-min şərir.

Altı il yeksər vəziri-pürfitən,
Milləti-İsaya oldu rahzən.

“Tərsaların vəzirin hiyləsinə firiftə olması”

Sadəduşlar sandılar onu əmin,
Cümləsi tapşırırdı ona can, din.

Əmr, nəhyindən onun çıxmazdılar,
Hər nə əmr etsə onu atmazdılar.

Ol vəzir, şəh nihan hər bir zaman,
Bir-birinə qasid eylərdir rəvan.

Şahın aramı kəsildi çün tamam,
Ol vəzirə göndərüb axır pəyam:

Ey əzizim, ah ki, bu intizar
Aldı məndən cümlə səbrü ixtiyar.

Yox qərarım, vergilən əmrə rəvac,
Etilən tez dərdimə sən bir əlac.

Şaha peyğam etdi ol fitnə vəzir:
“Vaxtdır imdi, tələsmə, ey əmir!”

Dini - İsayə salım mən bir şərər,
Qalmasın ondan cahanda bir əsər.”

“Əmirlərin firiftə olması”

Ol zaman tərsalar içrə çox əmir
Var idi xunriz, məşhur, dəlidir.

Hər əmirin başda yüz min bəndəsi,
Cümlə onun xanının şərməndəsi.

Leyk bunlar ol vəzirə çün qulam,
Eyləyirdilər itaət, vəssalam.

Aşiq idi cümləsi göftarına,
İqtida eylərdilər rəftarına.

Gər edəydi bir işarə ol vəzir,
Canını qurban edərdi hər əmir.

Çün gətirdi cümlə tərsanı ələ,
Vaxt oldu ki, sala bir vəlvələ.

Yazdı ol dəm bir neçə tumari-şər,
Hər birinin hökmü bir növi-digər.

Hər birini bir əmirin isminə,
Bir-birinin müxtəlif həm rəsminə.

“Vəzirin fitnəsi”

Ol birində yazmış idi, ey əmir!
İntişari-dində ol həp dəlidir.

Olsa fərzən müddəti bir kəs sana,
Qətl et, vermə dəxi möhlət ona.

Ol birində: ey əmiri-huşyar!
Bu cahanı tərək qıl, ey bavüqar.

Ol birində: aciz olma, ey cavan,
Etilən öz qüdrətin xalqa əyan.

Ol birində: xalqla ol sülhcu,
Həm gözəl xulardan eylə kəsb xu.

Ol birində: et təvəkkül hər zaman,
Çün təvəkkülsüz olar halın yaman.

Ol birində: yox təvəkkül söyləmiş,
Həm təvəkkül əhlini zəmm eyləmiş.

Ol birində: ism, rəsm eylə tələb,
Qoygilən dünyada namilə həsəb.

Əlqərəz, çox fitnəcu söz bu qərar
Yazmış idi ol vəziri-hiyləkar.

“Vəzirin xəlvət ixtiyar etməsi”

Çünki məkrü hiyləsin saz eylədi,
Başqa bir hiylə həm ağaz eylədi.

Atdı vəzi əlli günlük möhlətə,
Xalqdan çəkdi özünü xəlvətə.

Cümlə tərsa oldu məcnun şövqdən,
Səbrlər yeksər kəsildi zövqdən.

Ağlayırdılar tamami zar-zar,
Çün yetim ətfallar tək biqərar.

Səslənirdilər ona, ey canımız,
Pişva və rəhrövi-imanımız.

Eyləmə, gəl, ixtiyari bu fəraq,
Çün həlak eylər bizi bu iştiyaq.

Sən yetim ətfala misli-dayəsən,
Gəlginən sal başımıza sayə sən.

Bu nə işdir ey Xudayi-zülkərim?
Dinü dildən qalmışıq cümlə yetim.

Hər nə israr etdilər sə, ol vəzir
Çıxmadı xəlvətdən ol mərdi-şərir.

Söylədilər ona: Ey mərdi-Xuda,
Həqqi-İsa, olma bizdən gəl cüda.

Cümlə tərsa dərdirnin dərmanısən,
Milləti-İsanın axır canısən.

Səslədi ol dəm vəzir, ey ümmətim,
Etməyin qövğayü şur, ey millətim!

Həzrəti-İsa mənə etmiş pəyam,
Yarlardan xəlvət olmaq, vəssalam.

Üz qoyub divara yalqız gəlmişəm,
Əlvida, ey yarlar, mən ölmüşəm.

Az qalıbdır ömrümə, ey dustan,
Ruhum olsun nəzdi-İsaya rəvan.

Onda sizdən söylərəm ona tamam,
Yetirirdi ümmətin cümlə salam.”

“Vəzirin əmirləri xəlvətə çağırması”

Saldığıca sonra hər gün fürsətə,
Hər əmiri çəkdi bir-bir xəlvətə.

Verdi tumarı, budur hökmi-Məsih,
Yazılıbdır aşkara həm fəsih.

Nayibi-İsa, müini-dini-həqq,
Sənsən əlhəqq, bu işə çox müstəhəq.

Mən öləndən sonra sənsən tək əmir,
Tabə olsunlar sənə xürdü kəbir.

Hər qədər mən zindəyəm, ey xoşzəban,
Cümlə tərsadan bu sirri tut nəhan.

Çün tənimdən ruh pərvaz eylədi,
Həm vidai yari-dəmsaz eylədi.

Əldə tumar aşkara, ey cavan,
Qıl niyabət iddiasın ol zaman.

Hər əmiri dəvət etdi bu sayaq,
Hər birinə verdi tumari-şəqaq.

Bir-birinə zidd idi tumarlar,
Məna, məzmun, həm meyarlar.

“Vəzirin özünü öldürməsi”

Sonra qırx gün xəlvət etdi ixtiyar,
Öldürüb öz nəfsini ol bivüqar.

Öldüyündən oldular agah çün,
Cəm oldu isəvi həddən füzun.

Türkü rumi, hind, zənciyü ərəb,
Var idi hər nə nəsaradan nəsəb.

Çün yetim ətfallar tək biqərar,
Ağlayırdılar təmamən zar-zar.

Dəfninə cəm oldular pir, cavan,
Eyləyirkən cümləsi ah, fəğan.

Lazımınca tutdular ona əza,
Saxladılar ehtiramın cabəca.

“Nəsaraların xəlifə tikməsi”

Keçdi çün bu əmrdən bir ay tamam,
Cəm oldu cümlə tərsa bahümmam.

Söylədilər: Getdi bizdən çün o yar,
Bir kəs olsun kim, gərəkdir yadigar.

Nayib olsun, həm xəlifə, həm əmir,
Cümləmiz ona mütü, dilpəzir.

Çün yetişdi o məqama dastan,
Çıxdı onda bir əmiri-xoşbəyan.

Səslədi ki, nayibi-İsa mənəm,
Həm əmiri-cümləyi-tərsa mənəm.

Bu niyabət tək mənə layiqdi, bəs,
Etməsin bir kəs bu sevdaya həvəs.

Nəhy edirsiniz gər mənim göftarımı,
Oxuyun cümlə, gəlin tumarımı.

“İxtilaf və qanlı müsadimələr”

Hər əmir etdi bu qismi iddia,
Əldə tumarın sanıb hökmi-Xuda.

Bir-birinin iddiasın rədd edib,
Qeyzdən bir-birlərin mürtəd edib.

Çıxdı meydana o dəm əğrazlar,
Həm açıldı fitnəli əmrazlar.

Səf çəkib, durdu əmirilər baqətar,
Əllərində cümlə tiği-abdar.

Hər birinin əldə tumarı əyan,
Dallarında əskəri-bihədd giran.

Oldular çün ümməti fitnəpərəst,
Etdilər həmlə qamu çün şiri-məst.

Su yerinə tutdu qan səhraları,
Etdi puç axır bu iş tərsaları.

Yüz min ilə oldu tərsalar həlak,
Ol girami tənləri yeksani-xak.

Din, millət oldu nabud, xilaf,
Çünki tapdı hər ikisi ixtilaf.

“Həzrəti-rəsulun vəsiyyəti”

Əmr etdi ümmətə Xeyri-bəşər
İxtilaf etməkdən etsinlər həzər.

Çün bilirdi ixtilaf ümməti,
Puç edib, bada verib çox milləti.

Ol səbəbdən Mustafayi-nikxu
İxtilafi-ümməti nəhy etdi o.

Həm nəbi, həm xüləfayi-raşidin
İttihad ilə ediblər nəşri-din.

Şərqü Qərbü Afirikanı ol zaman
İttifaq ilə tutub islamiyan.

Olmasaydı ittihad onlarda gər,
Olmaz idi indi İslamdan əsər.

Olmuş idi milləti-islamiyan,
İttihad ilə sərəfrazi-cahan.

İttihad hər millətin, bil, canıdır,
Dinidir, həm qüvvəti-imanıdır.

“İslamda ixtilaf”

Həm bizim də, ey gözüm, əhvalımız,
İsəvilər tək keçindi halımız.

Yetdi çün əğrazi-şəxsilər dəmi,
Azdırıb, yoldan çıxardı Adəmi.

Düşdü həm İslama axır ixtilaf,
Çıxdı meydana çün əğrazi-gəzaf.

Qaldı bu üzlətdə Qurani-Mübin,
Bilmədilər ki, nədir ayini-din.

Alimü cahil, dəni, həm möhtərəm,
Bitəgaza söylədi hər kəs mənəm.

Gəldi əlqissə miyana çün nifaq,
Etdilər bir-birlərindən iftiraq.

“Qərəzi-şəxsilər”

Etdi hər kəs iddiayi-səltənət,
Bulmadı axır bu işlər meymənət.

Düşdü hər kəs bir qərəz sevdasına,
Aldanıb nəfsi-dəni vəsvasına.

Hər biri yalnız riyasət istədi,
Cümlə İslama imamət istədi.

Etmədilər guş din əmalına,
Qalmadılar dinü millət halına.

Eyləyib əhkami-Quranı vida,
Etdilər min qism məzhəb ixtira.

Hər biri bir məzhəbilə getdilər,
Bir-birinin məzhəbin rədd etdilər.

Çıxdı meydana o dəm əğrazlar,
Həm acıldı fitnəli əmrəzlar.

Dini atdı, cümlə tutdu məzhəbi,
Çün budur əğrazi-şəxsilər dəbi.

Məzhəb üstə bir-birin islamiyan,
Minlər ilə qətl etdi ol zaman.

Yetdi çox cövrü cəfalar millətə,
Saldı İslamı bu işlər zillətə.

“Xaricilərin təzədən ittifaqı”

Oldu İslam əhli pəmali-nifaq,
Xaricilər əmri görcək bu sayaq.

Sandılar cümlə qənimət fürsəti,
İttihadə sövq qıldı milləti.

Təzədən həməhdü peyman oldular,
Cümlə bir qalibdə bir can oldular.

Qurdular hər guşədə min damlar,
Aldılar ol damdan xoş kamlar.

İngilis Rumiyyədə, İranda
Açdı məzhəb məktəbi ol anda.

Həm firəng açdı məkatib bişümar,
Dövləti-Osmanidə həddən kənar.

Başqalar başqa məkanda ol zaman
Açdılar bu qism məktəb bikəran.

“Nəsaraların İslama ixtilaf salması”

Ol məkatibdən çıxan dəvətçilər,
Düşməni-islamiyan dəvətçilər.

Başda əmmamə, çiyində ağ əba,
Geyinib islamlar misli qəba.

Dağılıb İslam arasına nihan,
Qoydular adların İslam, ol zaman.

Zahirən İslama onlar nikcu,
Batinən İslama can ilə ədu.

Ol vəziri-ustaddan şad oldular,
Bunlar ol ustada ustad oldular.

Çıxdılar minbərlərə təzvir ilə,
Aldadıb İslamı min tədbir ilə.

Göstərib İslama hadi özlərin,
Söylədilər ol vəzirin sözlərin.

“Mən müsəlman oğluyam, dinim mənim
Dini-İslamdır həm ayinim mənim”.

“İslamın firiftə olması”

Etdilər əksər müsəlmanı mürid,
Açdılar məqsuda çün babi-ümid.

Qəlblərdən məhv edib din ülfətin
Atdılar meydana məzhəb söhbətin.

Gündə bir məzhəb olundu ixtira,
Verdilər nahaq məzahibə şiya.

Bir-birini cümlə təkfir etdilər,
Əlqərəz, çox fitnə təzvir etdilər.

Milləti-islama düşdü min şəqaq,
Şiddət etdi artıqınca həm nifaq.

Bir-birin məhv etdilər islamiyan,
Dərə xəlvət, tülkü bəylər oldu xan.

“Keçmişləri arzu”

Düşdü canım bir zamanlar yadıma,
İttihad ilə olanlar yadıma.

Milləti-islamın ol parlaq dəmi,
Ol şərəfət günləri qıvraq dəmi.

Ol zamanı bir gəlin yad eyləyək,
Xəstə islam millətin şad eyləyək.

Cümlə, ahəstə verin bir səs-səsə,
Oxuyaq bu sözləri pəstən-pəsə.

Qanda qaldı ol tərəqqi dəmləri?
Dini-İslamın o xoş həmdəmləri?

Qanda Faruqi-müəzzəm həzrəti?
Bir də ehya eyləsin bu ümməti.

Qanda qaldı ol Əliyyi-namdar?
Düşməni-İslama çəksin Zülfüqar.

Qanda qaldı dövrü-Harun ər-Rəşid?
Əsl insaniyyətə babi-ümid.

Canım olsun ol günə qurban mənim,
Könlüm olmuş ol dəmi xahan mənim.

“İbrət və nəsihət”

Bəsdir, ey islamiyan, bunca nifaq,
Yetməyibdirmi zamani-ittifaq?

Milləti-islamı abad eyləyin!
Həm Xuda, peyğəmbəri şad eyləyin!

Tərk edək cümlə məzahib söhbətin,
Kəsb edək Qurani-münzəl ülfətin.

Tanrı bir, peyğəmbəri Quran bir,
Qiblə bir, əhkam bir, Fırqan bir.

Bəs nə bais olmuş etmək ixtilaf?
Hərzə-hərzə söyləmək lafı gəzaf?

Bu məzahib söhbətin həp rədd edin!
Ol münafiq kəsləri mürtəd edin!

Həm Xuda, peyğəmbəri yad eyləyin
Şaiqi-dilxəstəni şad eyləyin!

M. A. Talıbzadə

İbrət və müqabilə yaxud ümmətlər ixtilafı

Kompyuter icraçıları: Ülviyyə Əliyeva

Humay Teymurova

Dizayn: Ramil Kərimov

Yığılmağa verilmişdir: 10.03.08

Çapa imzalanmışdır: 19.03.08

Format: 1/16

Həcmi: 3,5 ç.v

Sayı: 500 nüsxə

Sifariş №: 1024

Kitab “İndiqo” mətbəəsində
çap olunmuşdur

Bakı, AZ 1014, Azərbaycan

Salatın Əsgərova küçəsi, 146

Tel./Faks: +99412 596 17 12

+99412 596 17 13

+99412 596 17 14

E-mail: indigographics@bk.ru

86690

000000004511